

Avtorica: Karmen Sadar
Ljubljana, 7.7.2014

ZAČETEK VDC-JA NA DEČKOVI

Leta 2009 nas je poklicala gospa Elvira Agič na sestanek na Karlovško. Povedala je, da se je sprostilo delovno mesto v VDC-ju in vprašala, če bi se želela vključiti. Delala bi na Dečkovi, ki je čisto blizu Špeline fakultete, tako, da bi me včasih lahko peljala na delo. Najprej me je vozila mami, potem pa sem se vozila z avtobusom. Na Dečkovo smo prišli avgusta 2009 in sicer poleg mene še Martin Ga., ki sem ga poznala že od prej, Manca, Žiga, Gorazd, Sandi, Domen, Nika, Katja, Igor, Martin Z. in Martin Go. Naša mentorica je bila gospa Anica in malo kasneje je prišel še pedagog Robert.

Nekaj časa smo bili sami, potem pa je prišla še gospa Mihaela, ki je bila tudi mentorica. Jaz sem od začetka delala statve, iz katerih so pozneje nastale torbice. Torbice so bile majhne in velike, to je bilo vse ročno delo. Obe mentorici sta rekli, da mi to gre najbolje in zato sem ves čas delala samo to in nič drugega. Zjutraj, ko smo prišli na delo, smo najprej imeli telovadbo, potem pa malico in nato smo šli naprej delati. Od prej sem poznala Martina Ga., druge pa sem počasi začela spoznavati. Najbolje sem se ujela z Žigatom in Manco. Mentorica Anica je na začetku vsem povedala, da imam epilepsijo, da so me vsi zelo merkali. Anica me je ves čas imela na očeh, prav tako tudi Žiga. Od začetka sem imela veliko napadov, stoli na katerih smo sedeli, pa so bili brez ročajev, tako, da sem bila dostikrat na tleh in sem se poškodovala.

Bili smo še na Dečkovi, ko mi je leta 2010 umrl oče. Spomnim se, ravno sem prišla iz stranišča, ko sem zagledala mami in Špelo, obe v črno oblečeni. Takoj sem vedela, kaj se je zgodilo. Tako sem zavpila, da je mentorica Anica pritekla ven, da bi videla, kaj je narobe. Bila sem vsa v šoku, sicer pa smo pričakovali očetovo smrt, ker je bil zelo slab in skoraj en mesec že v bolnici. Mentorica Anica me je posadila na fotelj in me počasi mirila. Mirile sta me tudi mami in Špela. Oče je umrl meseca septembra 2010. Pogreb smo imeli kmalu za tem. Z VDC-ja so poslali zelo lep venec in se celo podpisali. Nekateri iz so prišli z gospo Elviro na pogreb in mi izrekli sožalje. Z mami sva bili v žalni vežici na dan pogreba že ob 7. uri zjutraj sami, kajti Špeli zjutraj niso dali prosto na fakulteti, zato je prišla nekaj ur pred pogrebom. Po očetovi smrti sem ostala doma kakšen mesec, da sem prišla k sebi.

Ko sem prišla nazaj v VDC, so me vsi lepo sprejeli nazaj. Gospa Elvira je bila v pripravi, da bi se skupaj s knjigovoznico preselili v nove prostore na Tržaško 79 in se imenovali DZC. Prostore je bilo treba čisto obnoviti in vse urediti. Leta 2011 smo se dokončno preselili, zraven je tudi picerija Laterna ter Frančiškanski samostan in na drugi strani Viška cerkev. V našem DZC-ju smo se vsi zelo dobro razumeli, vseh 18 varovancev, kolikor nas je bilo na začetku. Nika je odšla od nas v druge bivalne prostore v začetku leta 2012. Konec leta 2012 sta k nam prišla še dva nova člana, Daša in Luka. Luko moraš imeti rad, saj je zelo prijazen, čeprav včasih malo nagajiv fant, ampak je pa velika »faca« in pri njemu se vedno nasmejiš.

Če se vrnemo h knjigoveznici. V knjigoveznici jih je več in zato imajo tudi več prostorov. Edini prostori, ki so skupni, so stranišča in jedilnica. Najprej sem bila v zgornjih prostorih pri mentorici Mihaeli, potem pa sem zaprosila, če me lahko dajo v spodnje prostore k mentorici Anici. Z Anico sem se veliko bolje razumela.

Pedagog Robert mi je rekel, da zelo dobro pišem. Svoj prvi članek sem napisala o naši psički, ki se imenuje Pipa. Robert je menil, da imam talent za pisanje člankov in vprašal me je, če bi pisala članke za našo spletno stran. Bila sem za in tako sva z Robertom vsak teden pregledala članek ali dva. Robert je leta 2013 dobil drugo službo in odšel od nas.

Leta 2014 smo dobili novo socialno delavko Silvio, ki je zelo pozorna in se vsakemu posebej posveti, če je to potrebno. S Silvio nadaljujema tam, kjer sva z Robertom ostala. Vsak članek, ki ga napišem malo popraviva in potem ga objavi na naši spletni strani. Veliko je mojih člankov in mislim, da bi lahko pisal tudi kdo drug, ne samo jaz. V DZC-ju se dobro počutim, seveda pa imam tudi dneve (tako, kot vsak drug), ko mi ni čisto nič prav. Tisti dan se Anica veliko bolj posveti meni, da se malo pomirim. Mentorico Anico imam nadvse rada.